

Prófétává lenni

(Ézsaiás 40,1-11)

Első szolgálati helyemen a gyülekezeti terem oltárán egy öreg Biblia feküdt, felütve egyszerűen valahol középtűt, ahogy a legutóbbi nagytakarítás után visszatették. Ahogy a szolgálato-
kat végeztem, újra meg újra ráesett a tekintetem, s elkapott belőle egy-két szót. Aztán egy nap úgy gondoltam, lehetne előttem egy olyan rész, amely héttől, ünneptől függetlenül mindig igaz és mindig erőt adó a szolgálathoz. Forgatni kezdtem a lapokat, s végül ehhez az ézsaiási szakaszhoz jutottam.

Egy prófétai közösséghez szólnak e szavak. Szüksége volna a prófétai szóra a mi vilá-
gunknak is. Hiszem ezt nemcsak azért, mert tanuljuk és tanítjuk, hogy a prófétai szolgálat az
egyház küldetésének része, hanem mert érzem magamban is, hogy vágyakozom arra a tiszta
és erőteljes, reménnyel teli hangra, amivel Deuteroézsaiás fordult az övéihez. Hiszem, hogy
Isten prófétai küldetést bíz ránk is, mai embereire, hiszem, hogy feladatunk van.

Az ember mégis ritkán érzi magában a próféták erejét. Szorong a feladat nagyságát érezve,
halványnak és erőtlennek érzi a lelkében képződő szavakat. Érezzük a késztetést, a küldést, de
a kockázat megriaszt, belső bizonytalanságaink megbénítanak. Hogyan nyújtja ki a kezét Isten
a szánk megnyílására?

Egy próféta először is szenvedélyes odaadással szereti a rá bízott népet. Ez közös
valamennyiüknél: ha ostorozzák Izraelt, ha biztatják, mindig ugyanaz a szerelmes aggodalom
mozgatja őket. Maguk előtt látják Isten népét, s Isten szemével nézik azt. Nemcsak a látható,
minden fórumon megjelenő, hangját hallató részét veszik észre, hanem azt is, akire csak az
ÚR ügyel, a gyengéket, a peremre szorult, elfelejtett kicsinyeket is. Az erő, ami mozgatja
őket, Isten részvétéből táplálkozik: „láttam népem nyomorúságát”, „meghallottam az özve-
gyek és árvák kiáltását”.

Újra meg újra ez tehet, ez tesz prófétává bennünket: ha látjuk, egészen közletről a ránk bi-
zott emberek sorsát, köztük is különösen azokét, akikre nem figyel más, akiket nem hallgat
meg más. Ha az ő ínségük beszűrődik a mi imádságainkba, a mi gondolkodásunkba, a mi be-
szélgetéseinkbe, az olvasmányaink megválasztásába, mindenbe, ha a kiszolgáltatott emberek
fájdalma átérzi a mindennapjainkat, akkor válunk alkalmassá arra, hogy Istenünk prófétái
legyünk.

Egy próféta, másodsor, látomással bír. A Biblia prófétái újra meg újra olyan dolgokat hir-
detnek meg, amik túl vannak a többiek szemhatárán. Amikor mindenkit a Jeruzsálem katonai
védelmét illető stratégiai problémák foglalkoztatnak, azt mondja Jeremiás: a baj gyökere az
igazságtalanságban, elnyomásban, hamis istenek imádságában van. Vagy a fogságban megszól-
lal Deuteroézsaiás, és azt mondja: van hazatérés, Isten hazavezeti az övéit. Nem arról beszél,
hogy innen vagy onnan kell megkerülni a hegyeket, hanem azt mondja: legyen a rögös út
egyenessé, a göröngyös simává. A prófétai szó több kell, hogy legyen, mint az aktuális, min-
denki számára nyilvánvaló alternatívák közötti választás: új perspektívákat kell, hogy nyisson
az emberek előtt.

Mostanában újra meg újra tapasztaltam, milyen bátor szöveg a Szentírásé. Úgy tűnik, e 2-3 ezer éves szövegek messzebbre látnak előre, mint mi, s ezek vezethetik a tekintetünket valami igaz felé. A mi reményünk, iránymutatásunk sokszor kisszerű, szürkés, de a Szentírás szavai valamiképpen kinyitják előttünk a prófétai távlatokat, amelyeket Isten az ő népe elé akar tárni.

Ebből következik a harmadik sajátosság: a prófétai szolgálat egész életre szól. Nem kérhetjük Istent, hogy adjon prófétai erőt szavainknak egy-két napra, hétre, s azután hagyjon visszatérni nyugodalmas távolságtartásunkhoz és hétköznapi távlatainkhoz. Életre szóló elköteleződés nélkül valóban csak elszáradó fű, fonnyadó virág lehet, amit mondunk.

Negyedszer pedig a prófétai szó mindig hordoz reményt és vigasztalást. Talán ez a legnehezebb nekünk – és ez a mi legsajátosabb feladatunk a világban. Vannak nem hívó emberek, akik keresztényeket megszegyenítő módon érzékenyek a legkisebbek szenvedéseire. Vannak, akik az Isten víziójának egy-egy részletét is megsejtik. Vannak, akik felteszik egy ilyen ügyre egész életüket. De ilyen barátaimmal beszélgetve és vitatkozva sokszor tapasztaltam: az igazi remény ezekből a víziókból többnyire hiányzik. Világunk megrendítően éhes az Isten ígéreteiből, Jézus szavaiból, a feltámadás hitéből élő, néha konok, néha sodró erejű reménységre.

Elfordítottam hát annak a gyülekezeti terembeli Bibliának a súlyos lapjait, s attól fogva, ha az oltár felé fordultam, ez állta előttem: „Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet! Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek neki, hogy letelt rabsága!” Amen.